

“Kario uniforma mane traukė kaip magnetas”, -

sako Lietuvos šaulių sąjungos Alytaus apskrities karininko A.Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Druskininkų 3 kuopos vadas Ramūnas Šerpatauskas. Su 33 metų vyru kalbamės lapkričio 23-iosios, Lietuvos kariuomenės dienos, išvakarėse.

8, 9 psl.

Pakeles juosia vielinės tvoros

Pastarosiomis dienomis šalia Druskininkų, abipus plento link Grūto, sparčiai kyla vielinės tvoros. Vieniems jos primena kalėjimą, kiti patenkinti apsauga nuo į plentą išbėgančių miško gyvūnų.

2 psl.

Kur dingio bažnyčios paveikslas?

Kurorto policijos komisariatas gavo skundą iš Kultūros paveldo departamento, kad iš Druskininkų bažnyčios dingio paveikslas „Kūdikėlio gimimas“.

3 psl.

“Atgimimo” mokykloje lankėsi Japonijos ambasadorė

16 psl.

Vagišiai, apsimetę miško pardavėjais, “išdūrė” lenkus

3 psl.

Prenumeruokite
“**DRUSKONĮ**”
metams nuo bet
kurios
dienos net
**20 proc.
pigiau!**

Užsiprenumeruoti galite pašte arba UAB “Drusvilma”, M.K.Ciurlionio g. 97/Vytauto g. 27.

Užsakymai priimami ir tel. 51075.

SAVAS

Prenumeratoriams -
visada pigiau!

“Kario uniforma mane traukė kaip magn

sako Lietuvos šaulių sąjungos Alytaus apskritys karininko A.Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Druskininkų 3 kuopos vadas Ramūnas Šerpatauskas. Su 33 metų vyru kalbamės lapkričio 23-iosios, Lietuvos kariuomenės dienos, išvakarėse. Ramūnas pabrėžia, jog šiemet Lietuvos kariuomenė minės 94-ąsias įkūrimo ir 22-ąsias atkūrimo, šaliai atgavus Nepriklausomybę, metines.

Rasita BOČIENĖ

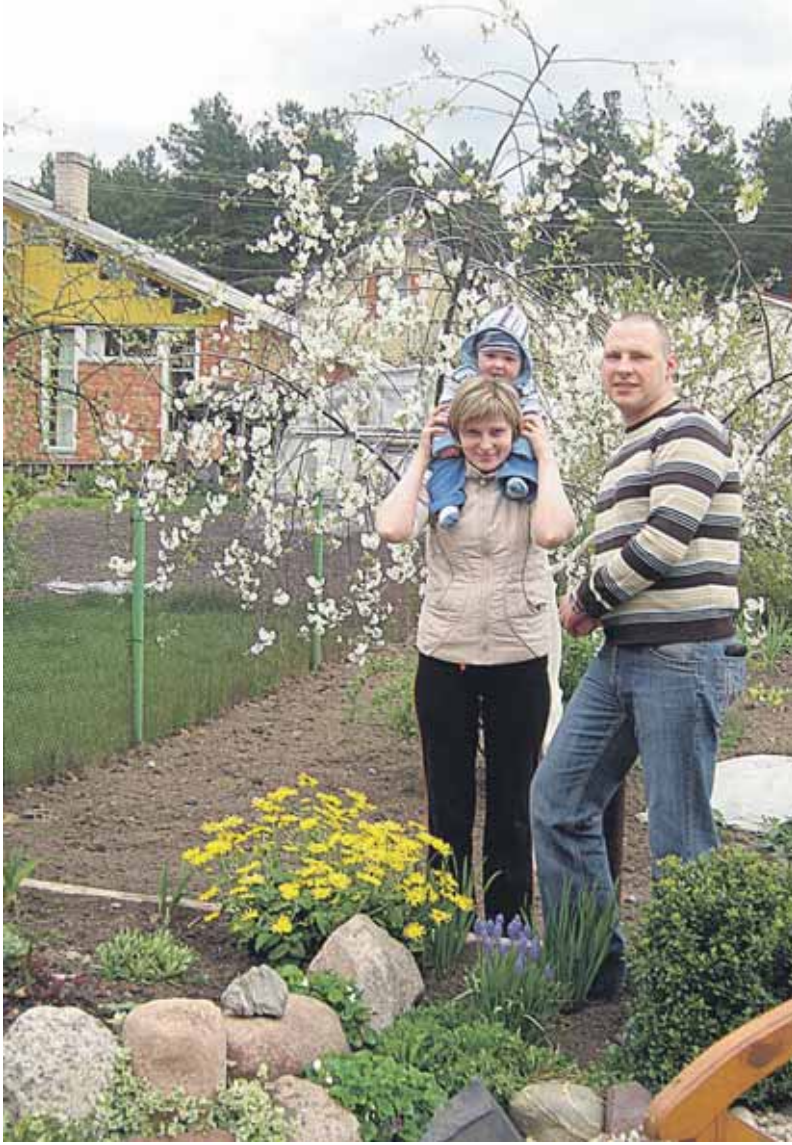
R.Šerpatauskas – druskininkietis, 1994-aisiais tuometinėje 1-ojoje vidurinėje mokykloje baigęs 9 klases. Gal gimtajame kurorte būtų mokėjęs ir toliau, tačiau turėjo didžiulę svajonę. Nuo vaikystės jis laukė, kada galės tapti kariu ir užsivilkti uniformą. Ramūnas prisimena, kad kai jo, dar mažiuko pypilio, kas nors paklausdavo, kuo nori tapti užaugęs, jis atsakydavęs – ne policininku, ne gaisrininku ar kosmonautu, bet kareiviu. “Be to, mane 1991-aisiais, tuomet 12-mečių, labai paveikė sausio įvykiai Lietuvoje, tik sustiprinę apsisprendimą, jog sulaukęs pilnametystės tikrai užsivilkis karišką uniformą”, – pasakoja vyras. Druskininkuose tuo metu jam neteko girdėti apie savanorių veiklą, tad vedamas beprotyško noro, išvyko į Kauną, kur įstojo į Prekybos ir verslo mokyklą. Netrukus vaikinukas susirado vieną iš Savanoriškosios krašto apsaugos tarnybos (SKAT) batalionų, tuo metu dislokuotą 7-ajame forte (dabar ten Karo istorijos muziejus) ir pareiškė norą tapti kariu.

- Ir tave, 16-mečių, priėmė? Koks buvo tada tas savanorio gyvenimas?

- 1995-aisiais pradėjau tarnauti savanoriu Kauno 22-ajame batalione. Pradedėjo pirmosios pratybos, budėjimai, mokymai, paradai, žaidynės. Kadangi tuo metu lankiau kovinės savignyos užsiėmimus, teko dalyvauti ir savanorių žaidynėse. Jos, beje, vyksta ir dabar, kasmet vis kitame mieste. Taip savanoriu tarnavau iki 1999-ųjų.

- Ir nenusivylei? Gal ta žydra vaikystės svajonė pasirodė ne tokia ir patraukli?

- Visiškai nenusivyliau, niekas man nepasirodė sunku. 1999-aisiais pats pasiprašiau į privalomąją karą tarnybą, nors galėjau ir nebeeiti, kaip ilgai buvęs savanoriu, galėjau gyventi civilį gyvenimą. Bet aš norėjau į kariuomenę pažiūrėti iš vidaus – ar tikrai yra ten vadina moji “dedovščina”, kai vyresnieji skriaudžia naujokus, kokios ten sąlygos bei santykiai. Tuo metu visuomenėje sklindžiusios kalbos ir neigiamas požiūris į šauktinių kariuomenę mane tik paskatino į ten veržtis ir pamatyti, kaip yra iš tiesų. Taigi tų pačių metų balandį buvau nusiūstas į Ruklos didžiojo

Su žmona Jurgita ir sūniumi Ignu tėvų sodyboje

Šarvuotio viduje Ramūnas - pirmas iš kairės

Sargyboje

Savanorių pasirodyme su broliu Almantu

Pratybose Alytuje

Privalomoje tarnyboje su kuopos draugais

Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomąjį pulką. Mes ten buvom pirmieji šauktiniai, nes šis karinis vienetas buvo ką tik suformuotas, buvome pirmoji šio mokomojo junginio karių laida.

- Tai ar teko patirti, kas ta “dedovščina”?

- Ne, kadangi mes papuolėm visi vieno šaukimo, beveik bendraamžiai, ankstesnio šaukimo karių tarp mūsų nebuvo (be to, ir kariuomenė po truputį išgyvendino šį reiškinį), tai neatsirado kam ir ką skriausti. Rukloje buvo tarsi karantinas – trijų mėnesių bazinis kario kursas, tai yra pasirėngimas tolesnei tarnybai. Po to papuoliau į kitą dalinį – Šiaulius, Geležinio vilko brigados kunigaikščio Vaidoto motorizuotąjį pėstininkų batalioną. Ten iš karto buvau paskirtas skyriaus vadu, nes atėjęs iš savanorių pajėgų, jau turėjau žymiai daugiau karinių žinių, nei vaikinukai iš gatvės. Tarnyba atrodė stabilu – mokymai, rikiuotės, sargyba, pratybos ir t.t., praktiškai kasdien tas pats. Išimintiniausias dalykas iš

šios tarnybos buvo vadinamasis „Vilko šlovės takas“, kurį turėjo praeiti visi tame batalione tarnavę kariai. Tai buvo tikras išbandymas – teko įveikti specialų kliūčių ruožą, besitęsiantį maždaug 2-3 km ir atimantį nemažai jėgų. Tai vieta, kur, pasak mūsų vadų, kartą metuose visi kariai tampa vilkais. Šį išbandymą praėjusiems kariams iškilmingos rikiuotės metu buvo įteikiamos žalios beretės su Geležinio vilko ženkle. Iš mūsų kuopos įveikė visi. Aišku, buvo tokių, kurie vidury trasos, atrodė, tuoj, tuoj pasiduos, bet esmė ta, kad į trasą eidavom poromis, ir palikti draugo negalėjai. Turėjai jį drąsinti, padėti psichologiškai, tempti, jei reikės. O trasa – teko bristi per vandenį, šliaužti į kalną ir purvu, nepakeliant iš jo galvos, nes viršuje ištiesta spygliuota viela, tarp dviejų medžių ištempta virve keltis per ežerą, judėti į priekį, virš galvos aidint šūviams, ir nors tai buvo tik imitacija, bet jausmas – nenusakomas, ir pan. Žodžiu, mokė mus kuo mažiau kreipti dėmesį į išorinius

dirgiklius, tvirtai eiti ir daryti tai, ką reikia, tikslo link. Tarnavau iki 2000-ųjų balandžio ir, grįžęs į Druskininkus, nedelsdamas nuėjau į Krašto apsaugos savanorių pajėgas (KASP).

- Nejaugi niekada nepagalvodavai apie Karo akademiją? Būtu būtu buvęs puikus karininkas.

- Galvojau. Tačiau žinojau, kad reikės perlaikyti fizikos egzaminą, o su fizika nelabai draugavau, tad nusprendžiau tęsti tarnybą savanorių pajėgose. Juk kariuomenei reikalingi ne vien karininkai, bet ir seržantai, grandiniai, eiliniai. Dar tarnaudamas Geležinio vilko batalione gavau grandinio laipsnį, kuris buvo paliktas ir grįžus į savanorių pajėgas. Tarnybą tęsiau Druskininkų 153-ojoje kuopoje (dabar ji 109-oji). Vėlgi teko dalyvauti budėjimuose, važinėti į pratybas, atlikti parodomąsias programas ir t.t.

- Bet, be karinio, turėjai ir civilį gyvenimą. Pomėgius, namus, darbą...

- Be abejo, dirbau. Bet visos mintys ir kiekviena laisva minutė

buvo skiriama tarnybai karinėse pajėgose. Juk karys – ne tik profesija, tai gyvenimo būdas. Tarkim, jeigu bendraamžiai Kaune eidavo su merginomis į klubus, aš tuo metu išvykdavau į kelius dienų pratybas bastytis su automatu po miškus. Prisimenu, nemiegoję, normaliai nepavalgę, tada dar net ir uniformų normalių neturėjom, bet užtat buvo įdomu.

2004-aisiais tarnybą teko nutraukti – nutariau ieškoti laimės užsienyje. Dirbau Airijoje. Sunku buvo susitaikyti su mintimi, kad niekada nebedėvėsiu uniformos, nes dirbau niekuo su kariuomene nesusijusi, visiškai civilinį darbą. Jau buvom susipažinę su būsimą žmona Jurgita ir į Airiją išvykom kartu. 2007-aisiais grįžom Lietuvos, gimė sūnus Ignas. Atsirado kiti rūpesčiai, gal jau nebegrįžti į kariuomenę, bet viduje kirbėjo – nejaugi taip ir pragyvensiu likusį gyvenimą? Ir mintys vis grįždavo – karyba traukė lyg magnetas. Taip prabėgo šešeri metai: dirbau įvairius darbus, užsiiminė-

Pamoka apie cukrinį diabetą

Onytė AMBROZAITĖ

Lapkričio 13 d. „Atgimimo“ mokykloje, 8b klasės kabinete, vyko pasikaita apie cukrinį diabetą ir jo profilaktiką, kurioje dalyvavo sveikatos priežiūros specialistė Zita Vaikšnorienė bei biologijos mokytoja Eleonora Čepulienė.

Mokiniams buvo išdalinti lapai, ant kurių jie turėjo nupiešti savo mitybos piramidę. Vėliau paklausus, kas laikosi teisingos mitybos piramidės principų, iš 18-os mokinių tik keli pakėlė rankas. Tai rodo, kad paaugliai visiškai nesirūpina tuo, ką deda į burną. Vėliau vaikai pristatė, ką žino ap-

ie cukrinį diabetą ir jo tipus, taip pat paruoštas skaidres. Cukriniu diabetu sergančių žmonių kasmet vis daugėja. Kad ir kaip būtų liūdna, neretai liga diagnozuojama, kai jaučiamos labai rimtos komplikacijos. Jei tau diagnozuota ši liga, nenusimink ir nesisielok, nes tai nėra mirtina. Susirgus cukriniu diabetu, patariama valgyti kuo mažiau

maisto produktų, kuriame yra gliukozės, ir labai atsargiai rinktis, kas pateks į tavo kūną. Kai sergančiam cukriniu diabetu pasidaro silpna, patariama suvalgyti saldainių. Nelikime abejingi sergantiesiems šia liga, padėkime jiems ir suteikime kuo daugiau informacijos apie tai, kaip reikia gyventi, sergant cukriniu diabetu.

„Aš nerūkau – prisijunk ir tu“.

Modesta BOGUŠYTĖ,
Kristina PLOCHICHYTĖ,
šeštokės

Kasmet vis daugiau vaikų ne tik pabando dūmo skonį, bet ir tampa šio žalingo sveikatai įpročio vergais. Lapkričio 15-ąją, kuri paskelbta Tarptautine nerūkymo diena, „Saulės“ pagr. mokykloje buvo suburta darbo grupė, kuri sukūrė net dviejų savaitių trukmės akcijos „Rūkymui – ne!“ planą.

Mokyklos socialinė pedagogė O.Rūkštelienė pravedė 5-okų anketinę apklausą apie bandymą rūkyti. Dailės mokytoja G. Sutkienė ir biologijos mokytoja R.Krivickienė vedė integruotą pamoką žalingų įpročių tema, o mokiniai piešė plakatus tema „Rūkymas žudo“.

Pats išpūdingiausias Tarp-

Ketvirtokai „Tolerancijos skėčių“ parodos atidaryme

tautinės nerūkymo dienos renginys buvo susitikimas su Lazdijų visuomenės sveikatos centro darbuotoja. Buvo rodomos skaidrės ir filmukai apie brangaus „malonumo“, rūkymo, žalą sveikatai ir grožiui. Lėlė – rūkalė pademonstravo, kaip veikia organizmą viena surūkyta cigaretė. Paskaitos klausytojai buvo suskirstyti į komandas, kurios turėjo sukrauti, kiek žmogus išleidžia pinigų rūkalams per savaitę, mėnesį, metus, jei per dieną surūko vieną pakelį cigarečių, kuris kainuoja 6 Lt. Mokiniai pasiūlyta pagalvoti, ką už šiuos pinigus būtų galima nusipirkti. Atsakymai

buvo iškalbingi: kompiuterį, televizorių, telefoną, pakelianti... Akcijos renginiai – dar visą savaitę moksleivių klubo „Mes“ nariai per valandėles 5-ose klasėse įtaigiomis skaidrėmis ir pasakojimu kviečia: „Aš nerūkau – prisijunk ir tu“.

Lapkričio 6-16 d. mokykloje dargi vyko akcija „Tolerancijos skėčiai“, kuriai vadovavo psichologė R.Petrušienė ir mokinių tarybos nariai. Per klasių valandėles buvo aiškinamasi žodžio „tolerancija“ prasmę, gaminami „tolerancijos skėčiai“, parengtas informacinis stendas „Visi skirtingi – visi lygūs“.

Abiturientų diskusija su kunigu

Agnė GAIDYTĖ

Lapkričio 14-ąją „Ryto“ gimnazijos abiturientų grupė lietuvių literatūros pamokoje turėjo galimybę diskutuoti, bendrauti ir dalintis mintimis su jaunu, tikinčiu, nuoširdžiu žmogumi – Ratnyčios parapijos Švento apaštalo Baltramiejaus bažnyčios vikaru Edgaru Vegiu. Skaitydami Vinco Mykolaičio – Putino romaną „Altorių šešėly“, susidūrėme su daugybe klausimų, kurie ir buvo paskata susitikti su kunigu. Susitikimas – kitokia

pamoka, kurioje aiškinomės tikinčio žmogaus apibrėžimą, Bažnyčios sąvoką, jauno žmogaus pašaukimo klausimą. Kunigas Edgaras buvo savas ir supratingas, nes bendraudamas sugeba sukurti jaukią atmosferą, kurioje gera dalintis savo mintimis. Plačiausiai kalbėjome apie Bažnyčios vaid-

menį jauno žmogaus gyvenime. Dažnas jaunuolis teigia, kad bažnyčioje – nuobodu, bet išigilindami ir suprasdami Bažnyčią, jos tradicijų reikšmę suprantame, kad tai yra ne pramogų vieta, bet ramybės teikėja. Nors esti ir kitoks Bažnyčios apibrėžimas – gyvoji žmonių bendruomenė.

Lankėsi Japonijos ambasadorė

Filmuotą reportažą žiūrėkite internete www.druskonis.lt

Lapkričio 14-ąją „Atgimimo“ mokykloje lankėsi ypatinga viešnia - Japonijos nepaprastoji ir įgaliotoji ambasadorė Kazuko Shiraishi.

Japonijos ambasadorė susitiko su „Atgimimo“ mokyklos bendruomene

Mokyklos direktorė Danutė Časienė (kairėje) su Japonijos ambasadore Kazuko Shiraishi ir ambasados antruoju sekretoriumi Takuro Mori

Viešnia susipažino su mokyklos gyvenimu, apžiūrėjo klases, mokytojų kambarį, gėrėjosi moksleivių kūryba, pasidžiaugė jų sportiniais pasiekimais. Bibliotekoje ambasadorės laukė susitikimas su „Atgimimo“ mokykloje veikiančio japonų kalbos ir kultūros klubo „Sakuros žiedas“ narėmis, kurios šįmet pavasarį kartu su klubo vadove, mokytoja Rovena Kvaraciejūte ir mokyklos direktore Danute Časienė lankėsi saulėtoje Japonijoje. Atidžiai klausydama mergaičių išpūdžių apie kelionę į tolimąją šalį ir padėką Japonijos žmonėms už jų svetingumą, ambasadorė džiaugėsi sėkmingai užsiėmęs bendradarbiavimo žiedu tarp Druskininkų ir Nagano miestų, moksleivių noru bendrauti, pažinti kitos šalies kultūrą. „Atgimimo“ mokykla skrupulingai pasiruošė p.Kazuko Shiraishi vizitui: jos garbei bibliotekoje surengta mokinių dailės paroda japoniškos tapybos stiliumi, o skaityklos patalpos papuoštos origami - vaikų rankelėmis sulankstytais japoniškais meno kūriniais iš spalvoto popieriaus.

„Atvažiavau į Druskininkų pirmą kartą gyvenime. Žinau labai daug apie jūsų mokyklą, kadangi grupė moksleivių buvo atvykusi į mūsų ambasadą gegužę, jie ruošėsi apsilankyti Japonijoje, - „Druskoniui“ sakė ambasadorė K.Shiraishi. - Po šio mūsų susitikimo puoselėjau viltį dar kartą susitikti su šiais puikiais vaikais, norėdama išgirsti jų išpūdžius apie Japoniją. Ir dabar, peržiūrėjusi skaidres bei išgirdusi mergaičių pasakojimus, esu labai patenkinta, kad jas taip sužavėjo pažintis su

Japonija“.

Ambasadorėi tądien teko ir neįprasta užduotis „Atgimimo“ moksleiviams pravesti pamoką apie Japoniją ir ambasadorės darbą. Mokyklos aktų salėje susirinkę vaikai išgirdo daug intriguojančių faktų apie Japoniją, šios šalies raktą į sėkmę, Lietuvos ir Japonijos tarpusavio ryšius. Daug metų diplomatinį darbą Jungtinėse Amerikos valstijose, taip pat kaimyninėje Lenkijoje dirbusi K.Shiraishi dabartines savo pareigas Lietuvoje vadina širdžiai mielu darbu. „Aš čia jaučiuosi puikiai, kaip gimtuose namuose“, - prisipažino ambasadorė, papasakojo moksleiviams ir apie savo kelią į sudėtingą diplomatijos pasaulį. K.Shiraishi pasakojimo klausiusiems moksleivėms ypač įstrigo jos pastangos siekti mokslo, karjeros. Juk anksčiau Japonijoje gyvavo požiūris, jog aukštas pareigas verti užimti vyrai, o moterys – net ir gabiausios – tegali būti jų asistentėmis. Ambasadorės, pasiekusios aukštą savo darbo įvertinimą, gyvenimo ir veiklos istorija išties verta atskiros knygos.

Druskininkų „Atgimimo“ mokykla – vienintelė pagrindinė mokykla Lietuvoje, užmezgusi tokius aktyvius bendradarbiavimo ryšius su Japonija. Prieš trejus metus kurorte lankėsi būrelis moksleivių iš Japonijos. Jie gyveno druskininkiečių šeimose, susipažino su druskininkų apylinkėmis ir Lietuva. Šįmet į Japoniją skrido jų bendraamžiai iš „Atgimimo“ mokyklos. Japonų kalbą „Atgimimo“ mokykloje dėsto mokytoja Rovena Kvaraciejūtė, ketverių metus studijavusi ir dirbusi Japonijoje. „Druskonio“ inf.